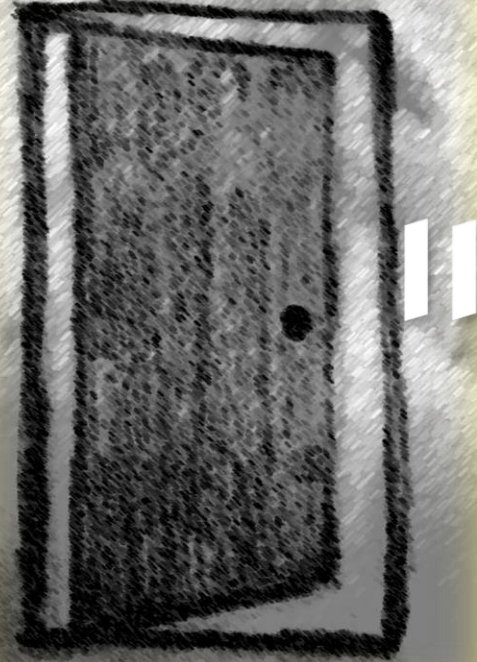

sayı eksi üç - aralık

paha biçilemez

fütursuz

fanzin

ralulofed ucnunos

sonuncu defolular

müşkülpesent taraflarınıza taraf
olmaya geliyoruz

yazdığınız yazdığınızı sandığınız
ve adına yeraltı dediğiniz
fanzinlerin sayfaları kadar
inceltmeye geliyoruz ruhlarınızı

ruh demişken

ruhunuz yeraltına musalla taşı bile olamayacak kadar kaliteli
yeraltından değil madenin keşfedilmediği işlenmeye yüz tuttuğu
münferit diplerden geliyoruz

binevâ küflü yazılarınıza zeytinyağı dökmeye
geliyoruz

çoğunluğumuza azınlık katmaya yeki değil hiçliği saymayı
unutarak geliyoruz

sırtımızdan düşen bin parçayla geliyoruz

merdivenleri çamurlu ayaklarıyla tırmanmayı topluma biat etmiş
rutubetli kafaların nemli sözlerine tapan onu yaşantı öncülü
sayan varsayımlarınızı varlığınıza armağan etmeye geliyoruz

peki niye yazıyoruz

iyiyi rahatsız etmek kötüyü haklı kılmak için yazıyoruz yok
etmek çok etmek için yazıyoruz

iğrençliğin değerine değer katmak klişeleri yıkmak bombalamak
için yazıyoruz

yeni yeraltı edebiyatını inşa etmek için sözü ve dinamitleri
ortak vakitte fitillemek için yazıyoruz yıkmak ve yerine
yenisini koymak için

bozmak dağıtmak çürütmek için yazıyoruz

çıkın şu aralıktan görmüyor musunuz

yazıyoruz

neyse defolu öncüllerimiz

kuralsızlığı demirbaş kural kabul eder
güzelliğin sadelikte gizlendiğini düşünür
büyük harfi dışlar bünyesinde barındırmaz
sonuncusu olan bu ebedi topluluk bugüne ve yarına tepki
düne olan saygısıyla saygı duyulmayı bekler
sonuncu defolu okunduğunda kendini bulan herkesindir
ölçsüzlüğü öncül kılar kafiyeyi duyguda besler
şair anlatılanı değil anlayanını hedefler
soyut nesnelere canlılık katar
kendinden bir şeyler barındırdığını düşündüğü her konu
hakkında mutlaka bir söylemi vardır

peki neden sonuncu defolular

her zaman söylediğimiz ve söyleyeceğimiz gibi sonuncu defoluyu
sonuncu defolu yapan geçmişe tepki değil saygı günümüzde
şairliğin adını kirletmiş kimlik şairlere dur demeye geldik ve
hatta kimliksizlere kimlik kazandırmaya çivisi çıkmış dünyanın
defosunu yapmaya geldik içimize attığımız yutkunduğumuz yırtık
cümlelerimize yaptığımız defoları anlatan ve katili olduğumuz
harflerin anısına kurulan bu ebedi hareketin özgür düşünebilen
kimselere ihtiyacı vardır bizim değil sözün özü bu akım onu
üstlenen sırtlayan herkesindir şimdilik bu kadar yeterli en
kısa zamanda buluşabilmek dileğiyle

hayal

şeytanı uzaklaştırın etrafımda dolanmasın artık yeter durdurun
yağmurların sözde rahatlatan sesini kafamdaki ses yetti çek
git mühürleyin kalbimi ve aklımı aynı zarfa kimseye müsaade
yok kapatın kapıları muhafızlar dikin hatta hayallerimin
başına çıkmasınlar dolaşmasınlar o küçücük kafamda

yeter artık rahatlatmayın beni beni kendim ile bırakın
giderken kapıyı sağlam çekin yanınıza alın hayallerimi ve
düşüncelerimi kimse yanaşmasın yanıma kimse ortak olmasın
hayallerime kimse beni desteklemesin yardım etmesin

yalnız bırakın diyorum çekin gidin kimse ne akıl versin ne de
akıl alsın artık ben günahlarımın bedelini ödüyorum rahat
bırakın rahat rahat zulme razı geleyim bırakın günahlarımın
kefaretini ödeyeyim yalnız başıma

katran kara gecelere teslim edeyim bedenimi bıkkınlıkla yine
olmayacak hayalleri kurayım sabahlara kadar düşüneyim

olmasın hayallerim düşlemeyeyim artık yorulдум ağabey yorulдум
artık olmasın

balta

ERİM ŞİŞMAN

yansıma

aslında çok
benziyoruz
birbirimize
aynı evdeyiz
haberim yok
hatta aynı
odadayız
izliyorum
seni uyurken
karanlığın
en siyah
tonu
oluyorum

vücudundaki

tüm yaraların ve hatta doğum lekelerin
hepsi ezberimde aynı gün doğduk
bugün öleceğiz

seni taklit
ettim yıllar
boyu

bu gece tanışacağız
sen uyumak
için
odamıza
girdi
ğinde
ayna
ya
baktı

ğında gözlerime
bakıyor olacaksın
aslında

sen gülümsemezken
gülümsediğimde fark
edeceksin
asırlık
aşkımızı
herkes
öldü
bilecek
seni
aynadaki yansımamızı
kimse
görmeyecek

bi acayip şövalyeleri

kral arthurun yuvarlak masa şövalyelerini bilirsiniz bu masadakiler de tıpkı o şövalyeler gibi tüm erdemlerini kuşanmış bir grup insandı tavanı yüksek geniş salonun ortasına konmuş bir masa alevlerin kırmızı naralar atarak çatırdadığı bir şömine koca salon yalnızca bunlardan ibaretti dışarıda camları zorlayan bir rüzgar vardı hava karardığında masadaki sandalyeler birer birer doldu boşta kalan yalnızca bir sandalye vardı dört kişiydiler varlıkları zaman ve mekandan soyutlanmıştı

donuk ifadeli uzun sakallı adam konuştu birini terk etmeye karar verdiğinde o kararın altında yatan gerçek aslında senin çoktan terk edilmiş olduğundur

karanlığı masanın ortasındaki mumlar ve şöminedeki ateş aydınlatıyordu biri bir şey dediğinde bir müddet sessizlik olurdu bu onların sözleri karşılama biçimiydi düşünürlerdi

fazlaca uzamış sakallarının boğukluğunda *amor fati* diye bağırdı biri *kaderini sev yazgını sev ve aynı kararlılıkla* devam etti uzun sakallı adam *acılarını sev* masada kısa ama neşeli bir gülüşme oldu sanatçılar geceye alışmışlardı

yalnızlığı sev diye ekledi şair lavinyasına kavuşamadığında elinde kalan tek şey olduğu için mi seviyordu yalnızlığı yalnızlık paylaşılmaz paylaşılrsa yalnızlık olmaz dediği neydi

dudakları henüz söyleyeceklerini bitirmediğini belli eden bir belirsizlikle kapanmıştı sandalyesinden ani bir hareketle kalktı duruşu ince ve sağlıksız görüntüsüne rağmen bir askerin güçlü dik duruşunu andırıyordu tok bir sesle bağırdı bu zayıfça adam dün sabaha karşı kendimle konuştum *ben hep kendime çıkan bir yokuştum yokuşun başında düşman vardı onu vurmaya gittim ve kendimle vuruştum* gösterisini tamamlamış bir edayla kafasındaki bereyi çıkararak masadakileri selamladı ve tekrar sandalyesine oturdu

asil fransız kıyafetlerinin içindeki montaignein gözleri dalmıştı anılara *insanın kendini anlatmasından daha zor ve daha faydalı hiçbir şey yoktur* dedi

toplantının başından beri hiç konuşmayan marx sanki bu anı bekliyormuş gibi atıldı söze *kitaplar yazdık kendimizi anlatmak için her şeyi sorguladık insanlara ulaşmaya çalıştık*

fakat kitaplarım onları yazarken içtiğim tütünün parasını bile karşılamadı

yazarlar kendi aralarında konuşurken salonun kapısı açıldı açılan kapı duvara sertçe çarparak durdu elindeki içki şişesiyle temkinli ve yavaş adamlarla masaya doğru yürüdü adam masadakilerden biri alkolik yazar dedi bir diğeri ise pis moruk diye soludu

alkolik yazar elinde tuttuğu şişesini kaldırdı ve yüksek sesle konuştu *bira içmek için buradayız* dedi sandalyesine oturmaya çalışırken tüm gözler ondaydı

sandalyesine oturduğunda birasını dikledi dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı bir müddet soluklandıktan sonra masadakilerle birer birer göz teması kurdu

yargılayıcı bakışlarınız oldukça üzücü benim hayatım benim seçimlerim benim hatalarım benim sorunlarım benim yalnızlığım durdu ve masada duran şişesini tekrar kaldırdı *anlatılacak çok şeyim var ama anlaşılmak istenildiğimden emin değilim suskunluğa* diye bağırarak şişesini kaldırdı

söylenemiyor çok şey susmadan yalnızlığın şairiydi ayyaş yazara katılan

o sırada açık olan kapıdan içeri dimdik bir ifadeyle giren adam tüm dikkatleri üzerine çekti sandalyesi olmayan bu adam da kimdi mermer zemin üzerinde yankılanan ayakkabı sesleri şaşmadan karşıya bakan gözleri dik duruşuyla birleştiğinde korkunç bir güç gibi gözüküyordu masaya yaklaştığında durdu ve elini uzatarak konuşmaya başladı

hayat güçsüzlüğü affetmez ve zayıfa acımak doğaya itaatsizliktir dudağının üstündeki dikdörtgeni andıran bıyığı farklıydı bu adam masada oturan diğer adamlardan farklı bir duyguyla kaplıydı konuşurken suratı kızarıyor ve öfkeli bir sesle bağıırıyordu

insanlığa karşı büyük günahlar işleteceğim içimizdeki şeytanı tüm çirkinliğiyle gün yüzüne çıkaracağım ama yine tüm bunları insanlık için yapacağım

masadakiler ona anlamsız ve korku dolu bir ifadeyle bakıyordu toplantıyı basıp sözlerini söyledikten sonra geldiği gibi giden bu adam hakkında hiçbir fikirleri yoktu

kaktüs

esra yılmaz

salaktı

kırık bir defteri vardı

geriye adana kadar acı urfa kadar değil cümleler kaldı

tongues dont have bone my rose

yüzü kendine mezar olan topraktan daha kara olan adamlardık
bize ışığı sorduklarında hiç utanmadık

tok açın halinden anlamazmış nasıl anlamaz o da açtı tok
olmadan önce şimdi sadece işine gelmiyor

yalan bir güneşin peşinden gideceğime gerçek bir noktanın
peşinden giderim ben gerçeğin peşinden gittim sonra o nokta
büyüdü ve kapkaranlık oldu ve beni yuttu ben karanlığın
ardından gitmedim o beni buldu

kendinle aynı yaştaki çocukların büyük takımlarda oynadığını
duyuyorsan yaşlısın demektir

para eskiden hafif necasetti artık ağır necaset para elimizin
değil para kir değil para her şeyin katili

seni öpemedimse bu atmosferin hakkını verememişimdir böylece
göğün yedi tabakasından buraya esfeli safiline attılar beni

garip bir filmin fıragmanı gibiyim çok şey vaadediyorum ama
açıp bakan yok

hakkını zekatını verdiğim bir saniye hakkını veremediğim
ömürden dahadır

yanlızım evet bu sözün doğrusu yalnızlık ama bizim kökümüz
yanılmak işte yanılmaktan dolayı yanlızız

her şiyir müşayirinin etkisindeki şayırlara bir selam veya
selam verecekken yüz çevirmedir tüm şayırlar ilk şayirin
haddini aşmış hayırsız çocuklarıdır ve yazılmış tüm şiyirler
doğrudan veya alaylı olarak ilk şayirin mübah birer amelidir

25 kasım 2015

ben kuduz bir köpeğim
pesimde sarhoş itlaf ekipleri
ellerinde ölümler ile karanlığa kovalıyorlar bedenimi
bir şehir dökülüyor avuçlarıma
tanrı suratıma tükürüyor
ruhum yıkanıyor
bir rahip kadar temiz
bir orospu kadar keyfi günahkarım
sarhoşum da biraz
midemde ölüm kalım savaşı
ölüm kadar çıplağım sana karşı
yalnızlığım doğum lekesi
acılarım ameliyat izi
gözlerimde gece var biraz
gözyaşlarım yıldız kayması
salaş bir barın
sidik kokan tuvaletlerinde ölüyorum
klozetten kan bağışlıyorum
şehrin lağımına
eksiliyorum litre litre
selametle

paskalya tavşanı

senin yolun

lekeli alnından düşen damlalar
her damlanda bir lügat barınmış
insanların gri bakışları arasında süzülüyor yalnızlığın
huzuru yakaladığında sanki ölecekmişsin gibi
densizce savrulan zamana kafa tutuyorsun

değer görmemiş duyguların batlığında
inadına doğmuş güneşin
yarım kalan hayatın özgürlük mücadelesini verircesine
koca karı yazgıların silinmiş gözlerinde
ellerin titrek ve mahcup
yüzleşıyorsun korkularınla insanlarınla
git gide düşüyor gözünden gönül borsası
bu şehrin eteklerinden
yargılanıyor kalbinin ücra köşelerinde anıların
içinde kopan reformlara yenik düşüyorsun
bu yol belki sonun olacak
belki de başlangıcın
ama bu yol senin olacak

osman keskin

güzeli vurmuşlar kötü bir sahne daha

bak bu güzel bir şarkı ölüm marşı

bu da güzel bir pencere yürümeye başladıkça yorulan

manzarasında yakınlık var az biraz da ağaç sanırım cehennem ve tabut

güzel bir sigara yakıp bu kesinlikle son ışık olmalı

güzelce oturmalı bir iskemle çekip giyotinin diyalektik çözümlemesi

helezonlu güzel dumanlar salmalı odanın içine salınım ruh gibi solunum

çünkü ve fakat çünkü ve fakat

demek ki artık sabah olmayacak bu her zaman bellidir

kesin kararlı dünya dönmemekte bu da her zaman bellidir

bu ne güzel bir hayal çekmecede unutulmuş

bu ne aynı soru

güzel bir sürpriz manik olma hali

değil kaçmadan değil görmeden bak hiçbir şey kesin değil

sabahı beklemek zor ve yok artık kimin duyguları çalınmadı ki

güzeli vurmuşlar kötü bir sahne daha

ne ağlamak ama farkındaysan

ama ne derin kıyasla farkındaysam

göreceği yokmuş dediler herkes sorumlu çünkü ezilen karıncalardan

demişler gömmüşler

uğruna fatih ha yalvarır gibi dua ya da onun gibi bir şey

istanbula dönmüşler açıklama yapmak zorunda değilim

keşmekeş fobitik diye bir kelime buldum koltuğun altında

bu ne biçim şans olmadığı kesinleşmiş keskinlik

bu ne boktan bir ölüm olmamanın kötü yönü

sanki güzel yaşamış da diyerek

bu ne biçim yas beğenilmeden gelen

çilekeş bu çok arabesk

koray koral

zilli

yediğın ekmeğ boğazında dursun
bilsem gelmeyeceğini söyler miydim
ikinci bardağı
belli canım
hala aklın o adamda
iyisi
elime geçme
çekeceğın var benden

madem ki aklın o adamda
ben de giderim şükranlara
sabaha kadar kağıt oynarız
börek de açmıştır
bırakmaz da şimdi
yatıya kalırım
sefam olsun
oh olsun
öyle saça böyle tarak demişler

söyle nalan söyle

bak canımcım
bu canın dili türkçe değil
aslına bakarsan acının bir dili yok
yaşanır bu
mesela
terziler neden kendi söküğünü dikemesin oğlum
ya da
seni seviyorum demenin bedeli ne
kaç kuruşa satılır bu duydu
bir sms bedeli
birkaç harf iki kelime
bizi siktir et nalan
bu acının rengi ne
kaç hece
niye yutamıyorum
söyle nalan söyle
nedenlerimin nedenleri neden

burak akkaya

sen

sen kısasa kısastın

karşılıktın sen

hırsızın kesik eli katilin düşen kellesiydin

hakkını verene cezasıyla karşılık verip ikinci haksızlığı
edendin

efendindi karşındaki sense hep üste çıkandın

sensiz bir an dayanamayanı el görünce unutandın sen

değerini elden aşağı çekip el gidince cana gelendin sen

bu defa

can gitti

d1hh

şiiir iki

boş veriyorum bazen

gece olduğunda asfalta basan martılar gibi

üşüyorsun ama daha da ıslanmak istiyor

ölüyorsun sonra daha fazla yaşamak istiyor

dilenciler hiç samimi gelmiyor artık

zaten broşür dağıtanlar çöpte almıyor o soluğu

kimse atmıyor zaten izmarit yere

hiç vapurda sigara içilmiyor sanki

yürüyen merdivenler hiç bozulmuyor zaten

hiç koşmuyor atlar

sokmayı bilmeyen arılar var

sıkılıyor en sonunda insan

avlanmak istemiyor aslanlar

istiyor görünen köyler kılavuz

ve üzülüyor insanlar asla

burak altuntaş

sonsuz lar

özlenen insanlar
özlenen anılar
masum saraylar
sarı cıvık boklar
lar lar lar
laralar
nasıllar
tüm kafalar
okyanus çevreli kuzgunlar
özde zırvalar
nasıl yorgunlar
politik şiirler
nasıl yazılırlar
neyse
lar lar
laralar

mert gülsu

bir rüzgarın yüzüne vurması sinüzitten mustarip bir adamın çekilmez baş ağrısı dayanılmaz geceler içinde hasret ve bir nefes şaraba basılmış tütün bir meddah olmak hayat sahnesinde vur bastonunu yere bir sahneyi aç diğerini kapatırken ve sen anlat hikayelerini bir sıla içinde seyirciler dertli seyirciler gam ve kedere boğulmuş seyirciler unutmuş hayal kurmayı sesin sokağın sonuna yetişsin bağır gürlendiğinde yağmur geliyor desinler sen durunca zaman dursun ağzından çıkacak iki kelamı beklesin adem oğlu bir hikayeyi boya bir masala can ver bir insanı

etkile bir insanlığa hissettir bir sesle nefes almayı kendi hikayeni sen anlat kara bulutlar bile yağmuru anlatırken zor olmamalı bir siyah rengin gökkuşağı renklerini anlatması hepimiz bir meddahız kimi yaşadıklarınızı kimi yaşamak istediklerinizi kimi yaşayamadıklarınızı anlatır sen bastonunu hayal kırıklığıyla vurma yere kalkmasın o toz yerden havan kapalıysa bile yağmura bakar çiçeklerinin yeşermesi ve bazen kendi yağmurun olmalısın kendine anlatıp kendin dinlemelisin göğe taş atıp altına oturmalısın bazen ve ben senden uzaksam habersizsem o taşın düşerken yaptığı rüzgarıyla sinüzitten kıvranmalıyım bir yerlerde

kendimizi anlatmak

plinusun dediği gibi herkes kendisi için bir derstir elverir ki insan kendini yakından görmesini bilsin benim yaptığım bildiklerimi söylemek değil kendimi öğrenmektir başkasına değil kendime ders veriyorum ama bunları başkalarına anlatmakla kötü bir iş yapmıyorum bana faydası olan bu işin belki başkasına da faydası olabilir zaten benim bir şeye dokunduğum yok yalnız kendimle uğraşıyorum delilik ediyorsam bundan zarar görecektir başkası değil benim çünkü bu böyle bir delilik ki bende başlayıp bende bitiyor hiçbir kötülüğe yol açmıyor eskilerden yalnız iki üçünün bu işi denediğini söylerler ama onların yalnız adlarını bildiğimiz için benim yaptığının tıpkısını yapıp yapmadıklarını söyleyemeyiz ruhumuzun ele avuca sığmayan akışını gözlemek onun karanlık derinliklerine kadar inmek türlü hallerindeki bunca incelikleri ayırdedip yazmak zannedildiğinden çok daha zahmetli bir iştir sonra bir taraftan bu işin o kadar başka o kadar garip bir zevki de var ki insanı dünya işlerinden hem de en değerli dünya işlerinden çekip alıyor birkaç senedir düşüncelerimin kendimden başka amacı yok yalnız kendimi sorguya çekiyor ve inceliyorum başka bir şeyi incelediğim de oluyor ama onu da hemen kendime çekiyor daha doğrusu kendime mal ediyorum daha az faydası olan öteki bilimlerde olduğu gibi bu bilimde öğrendiklerimi başkalarına bildiriyorsam bunda hiçbir kötülük görmüyorum şunu da söyleyeyim ki öğrendiklerimle hiç de yetinmiyorum insanın kendini anlatmasından daha zor ve daha faydalı hiçbir şeyi yoktur üstelik meydana çıkmak için insanın süslenmesi kendine çekidüzen vermesi gerekiyor ben durmadan kendimi düzenliyorum çünkü durmadan anlatıyorum kendinden söz etmeyi kötü görmek yasak etmek adet olmuştur çünkü kendinden bahsetmek her zaman kendini övmek gibi görünür kendini övmekse herkesin zıddına gider ama kendinden söz etmeyi yasak etmek çocuğun burnunu silecek yerde burnunu koparmak olur

in vitiun ducit culpae fuga

bu tedbirde ben kardan çok zarar görüyorum hatta kendimden söz etmek mutlaka övünmek olsa bile ben asıl amacıma bağlı kalmak için kendimdeki bu hastalığı meydana koyacak bir işten kaçınmamalıyım işlediğim hem de iş edindiğim bu kusuru gizlememeliyim

ŕiir yazın

yazinyollayin@gmail.com

veya

@futursuzfanzin